

Sygn. akt II Ka 238/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Jerzy Kozaczuk (spr.) SSO Mariola Krajewska - Sińczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Bożeny Grochowskiej-Małek

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2015 r.

sprawy **P. D. i M. D.**

oskarżonych o przestępstwo z art. 297 §1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 9 lutego 2015 r. sygn. akt II K 23/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wskazane w pkt III i IV zaskarżonego wyroku wynagrodzenia dla obrońców za sprawowaną z urzędu obronę oskarżonych wykonywaną przez adw. M. R. (1) i A. M. podwyższa do kwot 1.549,80 zł (w tym 298,89 zł podatku VAT);

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelacje obrońców oskarżonych P. D. i M. D. za oczywiście bezzasadne;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Zespołu Adwokackiego nr (...) w S. (konto adw. A. M.) i Kancelarii Adwokackiej adw. M. R. (1) w S. kwoty po 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem sprawowanej z urzędu obrony oskarżonych odpowiednio M. D. i P. D. w II instancji;

IV. zwalnia oskarżonych od opłaty i wydatków postępowania odwoławczego, stwierdzając że te ostatnie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 238/15

UZASADNIENIE

P. D. został oskarżony o to, że:

w okresie od dnia 23 listopada 2005 roku do dnia 20 grudnia 2005 roku w S. działając w krótkich odstępach czasu z wykonaniu z góry powziętego zamiaru wspólnie i w porozumieniu z żoną M. D. w celu uzyskania dla siebie i żony kredytu w kwocie 101 006,00 CHF (franków szwajcarskich) – 249 999,9506 złotych przedłożył przez pośrednika w placówce Banku (...) S.A. Oddział S. „Wniosek kredytowy” Nr (...) na swoje nazwisko jako wnioskodawcy, zawierający nierzetelnie podpisane przez siebie i żoną M. D. pisemne oświadczenie o zatrudnieniu go w firmie (...) R. A. (...) (...) W. ul. (...) na umowę o pracę na czas nieokreślony i otrzymywanych dochodach z ostatnich trzech miesięcy w kwocie 3950 złotych, w której to firmie nigdy nie pracował, i dodatkowo przedłożył, jako autentyczne podrobione dokumenty (...) za miesiące od sierpnia 2005 – października 2005 roku – dwa z dnia 15.09.2005 roku, dwa z dnia 17.10.2005 roku i dwa z dnia 15.11.2005 roku, wypełnione na jego personalia, z podpisami właściciela firmy (...) A. R. i jego adnotacją „zgodne z oryginałem”, czym A. R. poświadczył nieprawdę w zakresie jego zatrudnienia w firmie (...) R. A. oraz przedłożył poświadczające nieprawdę pisemne zaświadczenie o jego zatrudnieniu w tej firmie na druku „Informacje o zatrudnieniu”, wypełnione przez M. D. i podpisane przez właściciela A. R., potwierdzające jego zatrudnienie w tej firmie na umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 05.05.2005 roku na stanowisku lakiernika samochodowego i otrzymywanych dochodach z trzech ostatnich miesięcy w kwocie 11 850,00 złotych brutto, które to oświadczenia i zaświadczenie miały istotne znaczenie dla przyznania przez Bank wnioskowanego kredytu a następnie w dniu 20.12.2005 roku zawarł z Bankiem (...) (...) (...) i zaprzestając spłaty kredytu nie uregulował jego części w kwocie 66 828,57 złotych

tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

M. D. została oskarżona o to, że:

w okresie od dnia 23 listopada 2005 roku do dnia 20 grudnia 2005 roku w S. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w porozumieniu z mężem P. D. w celu uzyskania dla siebie i męża kredytu w kwocie 101 006,00 CHF (franków szwajcarskich) – 249 999,9506 złotych przedłożyła przez pośrednika w placówce Banku (...) S.A. Oddział S. „Wniosek kredytowy” Nr (...) na swoje nazwisko jako współwnioskodawcy i nazwisko męża P. D. jako wnioskodawcy, zawierający nierzetelne podpisane przez siebie i męża P. D. pisemne oświadczenie o zatrudnieniu P. D. w firmie (...) R. A. (...) (...) W. ul. (...) na umowę o pracę na czas nieokreślony i otrzymywanych dochodach z ostatnich trzech miesięcy w kwocie 3950 złotych, w której to firmie (...) nigdy nie pracował, i dodatkowo przedłożyła, jako autentyczne podrobione dokumenty (...) za miesiące od sierpnia 2005 roku – października 2005 roku – dwa z dnia 15.09.2005 roku, dwa z dnia 17.10.2005 roku i dwa z dnia 15.11.2005 roku, wypełnione na personalia P. D., z podpisami właściciela firmy (...) A. R. i jego adnotacją „zgodne z oryginałem”, czym w/w wymieniony poświadczył nieprawdę w zakresie zatrudnienia jej męża w firmie (...) R. A., oraz przedłożyła poświadczające nieprawdę pisemne zaświadczenie o zatrudnieniu P. D. w tej firmie na druku „Informacje o zatrudnieniu”, wypełnione przez siebie i podpisane przez właściciela A. R., potwierdzające zatrudnienie P. D. w tej firmie na umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 05.05.2005 roku na stanowisku lakiernika samochodowego i otrzymywanych dochodach z trzech ostatnich miesięcy w kwocie 11 850,00 złotych brutto, które to, oświadczenia i zaświadczenie miały istotne znaczenie dla przyznanych przez Bank wnioskowanego kredytu a następnie w dniu 20.12.20025 roku zawarła z Bankiem (...) (...) (...) i zaprzestając spłaty kredytu nie uregulowała jego części w kwocie 66 828,57 złotych

tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 09 lutego 2015 r., sygn. akt II K 23/13, Sąd Rejonowy w Siedlcach orzekł:

I. oskarżonego **P. D.** uznał za winnego tego, że w dniu 23 listopada 2005 roku w S., wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu uzyskania kredytu w kwocie 101 006 franków szwajcarskich tj. 249 999,9506 zł, przedłożył w placówce Banku (...) S.A. Oddział S. „Wniosek kredytowy” Nr (...) na swoje nazwisko i nazwisko M. D. jako współwnioskodawcy, zawierający nierzetelne podpisane przez siebie i żoną M. D. pisemne oświadczenie o zatrudnieniu go w firmie (...) R. A. (...) (...) W. ul. (...) na umowę o pracę na czas nieokreślony i otrzymywanych dochodach za okres ostatnich trzech miesięcy w kwocie 3950 złotych, w której nigdy nie pracował oraz przedłożył poświadczające

nieprawdę pisemne zaświadczenie o jego zatrudnieniu w tej firmie na druku „Informacje o zatrudnieniu”, wypełnione przez M. D. i podpisane przez właściciela A. R., potwierdzające jego zatrudnienie w tej firmie na umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 05.05.2005 roku na stanowisku lakiernika samochodowego i otrzymywanych dochodach z ostatnich trzech miesięcy w kwocie 11 850,00 złotych brutto, które to dokumenty miały istotne znaczenie dla przyznania przez bank wnioskowanego kredytu a następnie w dniu 20.12.2005 roku zawarł z wyżej wymienionym bankiem umowę kredytu hipotecznego nr (...) - (...), który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 297 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 297 § 1 k.k. skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata; na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, na podstawie art. 33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 (piętnastu) złotych każda;

II. oskarżoną M. D. uznał za winną tego, że w okresie od dnia 23 listopada 2005 roku do dnia 20 grudnia 2005 roku w S., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu uzyskania dla siebie i męża kredytu w kwocie 101 006,00 franków szwajcarskich tj. 249 999,950 zł, przedłożyła w placówce Banku (...) S.A. Oddział S. „Wniosek kredytowy” Nr (...) na swoje nazwisko jako współwnioskodawcy i nazwisko męża P. D. jako wnioskodawcy, zawierający nierzetelne podpisane przez siebie i męża P. D. pisemne oświadczenie o zatrudnieniu P. D. w firmie (...) R. A. (...) - (...) W. ul. (...) na umowę o pracę na czas nieokreślony i otrzymywanych dochodach z ostatnich trzech miesięcy w kwocie 3950 złotych, w której to firmie (...) nigdy nie pracował także poświadczając nieprawdę pisemne zaświadczenie o zatrudnieniu P. D. w tej firmie na druku „Informacje o zatrudnieniu”, wypełnione przez siebie i podpisane przez właściciela A. R., potwierdzające zatrudnienie P. D. w tej firmie na umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 05.05.2005 roku na stanowisku lakiernika samochodowego i otrzymywanych dochodach z trzech ostatnich miesięcy w kwocie 11 850,00 złotych brutto a dodatkowo przedłożyła jako autentyczne podrobione dokumenty (...) za miesiące od sierpnia 2005 roku – października 2005 roku – dwa z dnia 15.09.2005 roku, dwa z dnia 17.10.2005 roku i dwa z dnia 15.11.2005 roku, wypełnione na personalia P. D., z podpisami właściciela A. R. i z jego adnotacją „zgodnie z oryginałem”, czym w wymieniony poświadczyl nieprawdę w zakresie zatrudnienia jej męża w firmie (...) R. A., które to dokumenty miały istotne znaczenie dla przyznania przez bank wnioskowanego kredytu, a następnie w dniu 20.12.2005 roku zawarła z wyżej wymienionym bankiem umowę kredytu hipotecznego nr (...) - (...), który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 297 § 1 k.k. skazał ją na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunków zawiesił oskarżonej na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata; na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonej grzywnę w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, na podstawie art. 33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 (piętnastu) złotych;

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Indywidualnej Kancelarii adw. M. R. (1) kwotę 826,56 (osiemset dwadzieścia sześć złotych pięćdziesiąt sześć groszy), w tym VAT stanowi kwotę 154,56 (sto pięćdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę oskarżonego P. D. świadczoną z urzędu przez tego adwokata;

IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Indywidualnej Kancelarii adw. A. M. kwotę 826,56 (osiemset dwadzieścia sześć złotych pięćdziesiąt sześć groszy), w tym VAT stanowi kwotę 154,56 (sto pięćdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę oskarżonej M. D. świadczoną z urzędu przez tego adwokata;

V. zasądził od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 2000 (dwa tysiące złotych) tytułem częściowego obciążenia wydatkami postępowania związanego z udziałem każdego z nich w postępowaniu, zwalniając ich z obowiązku uiszczenia opłat oraz pozostałej części wydatków, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł obrońca oskarżonej M. D., a także obrońca oskarżonego P. D..

Obrońca oskarżonej M. D. zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w całości w stosunku do oskarżonej M. D. oraz w części dotyczącej kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu świadczonej na rzecz oskarżonej (pkt IV wyroku).

Zaskarżonemu wyrokowi w apelacji obrońcy oskarżonej zarzucono:

- mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, w polegający na przyjęciu, iż oskarżona M. D. działała z zamiarem oszustwa kredytowego, podczas gdy oskarżona konsekwentnie twierdziła, iż była przekonana, iż jej mąż P. D. pracuje w warsztacie samochodowym A. R. na stanowisku lakiernika, a zatem iż dane zawarte w informacji są prawdziwe;
- mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenie, a polegający na całkowicie dowolnym przyjęciu, iż oskarżona M. D. przedłożyła jako autentyczne podrobione dokumenty (...)za miesiące od sierpnia 2005 r. do października 2005 r. wypełnione na personalia P. D. z podpisami właściciela firmy (...) A. R. z jego adnotacją „zgodne z oryginałem”, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, a zwłaszcza zeznania świadka A. W. i A. R. nie dały odpowiedzi na pytanie, w jaki sposób druki ZUS RCA zostały dostarczone do oddziału banku;
- naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 391 § 2 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie na rozprawie protokołu złożonych przez świadka A. R. wyjaśnień w charakterze oskarżonego w sprawie, gdzie poddał się dobrowolnie karze;
- naruszenie art. 29 ust. 1 Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 2 pkt 3 § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 63, poz. 1348) poprzez błędne przyjęcie, iż wynagrodzenie obrońcy z urzędu należne jest jedynie w przypadku uczestnictwa na rozprawach, na których przeprowadzono czynności dowodowe, podczas gdy zgodnie z prawidłową wykładnią wskazanego przepisu, do ogólnej jego wysokości wlicza się także wynagrodzenie za każdy dzień rozprawy.

W następstwie tak sformowanych zarzutów obrońca oskarżonej wniósł o :

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej M. D. od dokonania zarzucanego jej czynu, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach;
- zmianę wyroku w pkt IV poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz Zespołu Adwokackiego w S. adw. A. M. kwoty 1260 zł z tytułu wynagrodzenia za nieopłaconą obronę z urzędu oskarżonej M. D. powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług.

Obrońca oskarżonego P. D. zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w całości w stosunku do oskarżonego P. D. na jego korzyść oraz w części dotyczącej kosztów wynagrodzenia za nieopłaconą obronę z urzędu na rzecz tego oskarżonego (pkt III) wyroku.

Zaskarżonemu wyrokowi w apelacji obrońcy oskarżonego zarzucono:

- naruszenie przepisów prawa procesowego, które miały wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7, 410, 424 § 1 k.p.k. polegającego na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów w odniesieniu do czynności sprawczych podjętych przez oskarżonego i dokonaniu jej wbrew regułom prawidłowego rozumowania i zasad doświadczenia życiowego, co w konsekwencji skutkowało ustaleniem przez Sąd, że oskarżony dopuścił się dokonania przypisanego mu czynu, w sytuacji braku jednoznacznych podstaw ku temu w świetle wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków A. W., J. S., M. S. i A. R., pominięcie analizy zapisów o wysokości osiąganych dochodów, a nadto bez należytego uzasadnienia zajętego stanowiska;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na błędnym przyjęciu, iż oskarżony P. D. w zamiarze bezpośrednim i przemyślanym popełnił przestępstwo

określone w art. 297 § 1 k.k., podczas gdy oskarżony nie podjął żadnych czynności ukierunkowanych na uzyskanie kredytu, w oparciu o nierzetelne dokumenty, w wszelkie czynności mające na celu pozyskanie kredytu, w tym wypełnienie dokumentacji wykonywała jego małżonka M. D., oskarżony zaś kierując się zaufaniem, którym ją darzył podpisywał dokumentacje, nie zapoznając się z jej treścią, a nadto pominięcie, iż w okresie bezpośrednio poprzedzającym złożenie wniosku o udzielenie kredytu oskarżony prowadził działalność gospodarczą w branży blacharsko-lakierniczej;

- naruszenie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (Dz.U.2014.635 j.t.) w zw. z § 14 ust. 2 pkt 3 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.) poprzez błędne przyjęcie, iż wynagrodzenie należne obrońcy świadczącemu obronę z urzędu obejmuje jedynie terminy rozpraw na których przeprowadzono czynności dowodowe, podczas gdy ograniczenie takie nie wynika z obowiązujących przepisów prawa, a prawidłowa wykładnia przepisów stanowi wprost, iż ogólne wynagrodzenie obrońcy z urzędu winno obejmować wynagrodzenie za każdy dzień rozprawy.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów obrońca oskarżonego wniosł o: uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt I u V i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, zaś w odniesieniu do pkt III wyroku o jego zmianę poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz Indywidualnej Kancelarii adw. M. R. (1) kwoty 1549,80 zł, w tym VAT stanowi 289,80 zł., tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę oskarżonego P. D..

W toku rozprawy odwoławczej zarówno obrońca oskarżonej M. D., jak i obrońca oskarżonego P. D., poparli złożone przez siebie apelacje i wnioski w nich zawarte, wnosząc o zasądzenie kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym, bowiem wynagrodzenie nie zostało uiszczzone w całości ani w części. Oskarżeni M. D. i P. D. nie stawili się pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy odwoławczej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Środek odwoławczy wniesiony przez obrońców oskarżonych okazał się o tyle skuteczny, o ile doprowadził do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie wskazanym w orzeczeniu Sądu Odwoławczego.

W pierwszej kolejności ocenie zostały poddane zarzuty wywiedzione w apelacji obrońcy oskarżonej M. D.. Analiza treści apelacji obrońcy oskarżonej wskazuje, że skarżący jako wiodący zarzut mający podważyć wyrok Sądu Rejonowego, wywiódł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Mając na uwadze powyższe, na wstępie wyjaśnić należy, iż uchybienie, o jakim stanowi przepis art. 438 pkt 3 k.p.k. ma miejsce wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada zasadom prawidłowego rozumowania. Błąd może stanowić wynik niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź określonych nieprawidłowości w zakresie oceny dowodów (błąd dowolności). Może być zatem wynikiem nieznanomości określonych dowodów lub braku przestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie (art. 7 k.p.k.) (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 1 października 2014 r., II AKa 206/14, LEX nr 1537448).

Apelacja obrońcy oskarżonej wskazuje jednoznacznie, iż zdaniem skarżącej, Sąd Rejonowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, określanego mianem tzw. błędu dowolności, tj. będącego wynikiem braku przestrzegania reguł obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 k.p.k.).

Zdaniem Sądu II instancji, zarzut ten jest bezzasadny w stopniu oczywistym. Podnosząc ów zarzut, stwierdzić należy, iż apelujący obrońca oskarżonej nie ma racji, o ile kwestionuje dokonaną przez Sąd I instancji ocenę materiału dowodowego. Motywy tej oceny przedstawione zostały w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i analiza przytoczonych tam argumentów wykazuje, iż ocena ta jest prawidłowa. Sąd Rejonowy poczynił ustalenia faktyczne w oparciu o całokształt zgromadzonego oraz ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego, którego wartościowanie zostało dokonane z poszanowaniem zasady obiektywizmu oraz zasady swobodnej oceny dowodów.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych przyjętego za podstawę orzeczenia, polegającego na przyjęciu, iż oskarżona M. D. działała z zamiarem oszustwa kredytowego, podczas gdy oskarżona konsekwentnie twierdziła, iż była przekonana, że jej mąż P. D. pracuje w warsztacie samochodowym podkreślić należy, iż już sam sposób sformułowania tego zarzutu sprawia, że nie sposób ocenić jego zasadności bez ustosunkowania do oceny dowodów, w szczególności zeznań świadków, przeprowadzonych w niniejszej sprawie jaką dokonał Sąd Rejonowy.

W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd I instancji słusznie uznał, iż nie ma wątpliwości co do wiodącej roli M. D. w popełnieniu przestępstwa. Jako osoba, prowadząca franszyzę banku (...) posiadała fachową wiedzę o procedurze ubiegania się o kredyt, o wymaganych dokumentach, oświadczeniach i wnioskach. Sama uzupełniała przedmiotowe oświadczenia. Na wiodącą rolę oskarżonej wskazywały nie tylko wyjaśnienia P. D. – męża oskarżonej, z którym pozostaje ona obecnie w otwartym konflikcie, ale również zeznania świadków J. S. i A. W.. A. R. zeznał, iż pierwszy raz P. D. zobaczył dopiero w sądzie. W jego warsztacie samochodowym w ogóle nie było lakierni w której miałby być zatrudniony P. D.. W sprawie dokumentów kontaktował się jedynie z oskarżoną M. D., która była mu znana z racji zatrudnienia w banku (...). To oskarżona, jako fachowiec w dziedzinie kredytów, zajmująca się profesjonalnie sektorem bankowym uzupełniała swoim odręcznym pismem wszelkie druki i dokumenty. Prowadziła także księgowość prowadzonych przez męża działalności gospodarczych. Wszelkie przelewy, wpływy na konto, faktury z racji prowadzenia księgowości męża były zarówno przed przedmiotowym zdarzeniem, jak i po nim dobrze jej znane. Starając się o kredyt musiała przeprowadzić stosowne obliczenia i analizy zdolności kredytowej. Doświadczenie życiowe pozwala na przyjęcie, iż w sytuacji braku jakichkolwiek, comiesięcznych wpływów z tytułu wynagrodzenia za pracę męża, M. D. doskonale wiedziała, iż jej mąż nie pozostaje w stosunku pracy. Nadto, jak wynika z zeznań A. R. (k. 566) przeprowadziła z nim rozmowę, w której zapewniła go, iż w razie potrzeby „pomoże” i „odwdzięczy się” A. R.. Wystawienie przez pracodawcę zaświadczenia o zatrudnieniu i osiągniętych przez pracownika dochodów jest standardową czynnością, która nie wymaga żadnego „odwdzięczania się” w razie potrzeby. Z uwagi na wszelkie powyższe okoliczności, twierdzenie oskarżonej, iż nie wiedziała, że jej mąż nie jest zatrudniony w warsztacie samochodowym A. R. jest co najmniej kuriozalne, a poniesiony w tym zakresie zarzut całkowicie nieuzasadniony.

Chybiony jest także zarzut jakoby Sąd Rejonowy błędnie ustalił, iż to oskarżona M. R. (2) przedłożyła jako autentyczne podrobione dokumenty (...) za miesiące od sierpnia 2005 r. do października 2005 r. wypełnione na personalia P. D. z podpisami właściciela firmy (...) A. R. z jego adnotacją „zgodne z oryginałem”. Na przedmiotowych dokumentach brak jest podpisu P. D.. Sąd I instancji słusznie zauważył, iż potrzeba dołączenia tych dokumentów zaistniała dopiero po weryfikacji wniosku kredytowego przez bank. Opinia biegłego z zakresu pisma ręcznego potwierdziła, iż zarówno dane uzupełniane przez pracodawcę jak i pracownika na w/w dokumencie były uzupełnione odręcznym pismem oskarżonej. Zeznania A. R. potwierdziły, iż wszystkie dokumenty, które podpisywał były bez udziału męża oskarżonej. Kontaktowała się z nim jedynie M. D., widziała te dokumenty, uzupełniła je swoim odręcznym pismem, a także posiadała wiedzę, iż są one konieczne w celu uzyskania kredytu. Nadto, świadkowie A. W. i J. S. również zeznały, iż to oskarżona zajmowała się przygotowaniem i dostarczaniem dokumentów potrzebnych do uzyskania kredytu. Nie sposób zgodzić się zatem ze stanowiskiem skarżącego, iż Sąd Rejonowy całkowicie dowolnie przyjął, iż to oskarżona przedłożyła jako autentyczne podrobione dokumenty ZUS. Wniosek taki wynika bowiem wprost za całego zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, który wzajemnie się uzupełnia, koreluje ze sobą oraz pozwala na ustalenie stanu faktycznego w którym nie ma miejsca na wątpliwości. Z uwagi na powyższe, ustalenie czy oskarżona dostarczyła przedmiotowe dokumenty za pośrednictwem poczty, czy też osobiście ma znaczenie drugorzędne.

Za nieuzasadniony uznano także podnoszony przez obrońcę oskarżonej zarzut naruszenia prawa procesowego, który miał wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 391 § 1 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie na rozprawie protokołu złożonych przez świadka A. R. wyjaśnień w charakterze oskarżonego w sprawie, gdzie poddał się dobrowolnie karze. Faktycznie bowiem zeznania te zostały ujawnione na rozprawie w dniu 16 grudnia 2014 r. Podkreślenia wymaga jednak okoliczność, iż w zakresie odczytania protokołu złożonych uprzednio wyjaśnień A. R. właściwym przepisem prawa procesowego jaki winien być zastosowany jako podstawa prawna tej czynności jest art. 391 § 2 k.p.k. Analiza protokołu

rozprawy głównej przeprowadzonej w dniu 16 grudnia 2014 r. prowadzi do wniosku, iż mimo powołania art. 391 § 1 k.p.k., Sąd Rejonowy w istocie zastosował przepis art. 391 § 2 k.p.k.

Przechodząc do zarzutów wywiedzionych w apelacji obrońcy oskarżonego P. D. podkreślić należy, iż zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd I instancji z okoliczności ujawnionych w toku postępowania, wbrew twierdzeniom obrońcy odpowiada zasadom logicznego rozumowania i została dokonana z uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów.

Za bezzasadny uznano także zarzut obrazy przepisów prawa procesowego oraz zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia jakie w złożonej apelacji zaskarżonemu wyroki zarzucił obrońca oskarżonego.

Należy stwierdzić, iż w ocenie Sądu II instancji, Sąd Rejonowy w Siedlcach, rozpoznając sprawę w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszelkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy głównej, przemawiające zarówno na korzyść, jak na niekorzyść oskarżonego, dokonując następnie na ich podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy nie wykazuje błędów natury logicznej, nie była stronnicza, jak również nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej przepisem art. 7 k.p.k.

Na stwierdzenie powyższych okoliczności pozwala uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku. W pisemnych motywach wyroku Sąd I instancji wskazał bowiem dowody, które obdarzył przymiotem wiarygodności oraz wyjaśnił, którym dowodom i z jakich powodów dał im wiarę. Wskazał także dowody, którym waloru wiarygodności odmówił i precyzyjnie oraz przekonująco wyjaśnił, z jakich przyczyn na wiarę nie zasługują. Ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy w oparciu o tak dokonaną ocenę dowodów są zatem prawidłowe, co w ocenie Sądu Odwoławczego prowadzi do przekonania, iż zarzuty apelacyjne podnoszone przez obrońcę oskarżonego P. D. w tym zakresie są chybione. Wątpliwości Sądu Okręgowego nie budzi również uzasadnienie zaskarżonego wyroku, które zostało sporządzone z zachowaniem wymogów art. 424 k.p.k. i na tyle szczegółowo, że pozwala na kontrolę odwoławczą prawidłowości skarżonego rozstrzygnięcia.

P. D. świadom, iż nie jest zatrudniony w warsztacie samochodowym A. R., złożył wraz z żoną wniosek o udzielenie kredytu na zakup nieruchomości, w którym to wniosku poświadczył nieprawdę, albowiem nie pracował w tym warsztacie oraz nie osiągał dochodu wskazanego we wniosku. Wniosek kredytowy podpisał własnoręcznie. P. D. udał się w tym celu wraz z żoną do Oddziału Banku (...) w S.. Zdawał sobie sprawę, iż bez wspomnianych uprzednio dokumentów uzyskanie tegoż kredytu nie byłoby możliwe. Swoim zachowaniem niewątpliwie wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. Nadto, wbrew głośnym twierdzeniom obrońcy oskarżonego, za przypisaniem oskarżonemu zarzucanego mu czynu przemawia zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy, w szczególności zeznania świadków, które wzajemnie się uzupełniają. Jego wina nie budzi wątpliwości, a jej stopień był znaczny. Popełnił przestępstwo umyślne, działając w zamiarze bezpośrednim. Zaciągnięcie kredytu hipotecznego na sumę 100.000 franków szwajcarskich zawsze stanowi działanie poprzedzone wzmocnionymi wysiłkami, gromadzeniem odpowiednich dokumentów i dogłębną analizą sytuacji majątkowej kredytobiorców. Z uwagi na powyższe, samo pominięcie analizy zapisów o wysokości osiąganych przez oskarżonego dochodów w uzasadnieniu wyroku, czy też prowadzenia przez niego działalności gospodarczej, a przez to jego zdolności kredytowej w popełnienia zarzucanego mu czynu, wobec poświadczenia nieprawdy w zakresie dochodów uzyskiwanych z tytułu świadczenia pracy w warsztacie samochodowym, gdzie nigdy nie był zatrudniony, jest całkowicie zrozumiałe. Jeżeli oskarżony, w dacie czynu nie prowadzący działalności gospodarczej, posiadał inne źródła dochodów mógł bez przeszkód wykazać je w w/w wniosku. Już samo wskazanie w nim jako jego pracodawcy A. R., było okolicznością dobrze mu znaną, sam podpisał przecież „ Informacje o zatrudnieniu” przedłożoną w banku.

Na marginesie niniejszych rozważań pokreślenia wymaga jedynie, że Sąd Rejonowy słusznie wskazał, iż wzajemne obrzucanie się winą obojga oskarżonych jakie ma miejsce w niniejszej sprawie stanowi jedynie nieudolną próbę obrony, i jako takie z uwagi na istnienie między stronami nawarstwiającego się konfliktu podlega jednoznacznej ocenie, wysoce negatywnej dla oskarżonych. Zważono przecież, iż oskarżeni po popełnieniu przestępstwa żyli przez

pewien czas zgodnie, wspólnie spłacając zaciągnięty kredyt, zapominając całkowicie, iż został on uzyskany w wyniku oszustwa, jakie dokonali wspólnie i w porozumieniu.

Za jedyny zasadny zarzut skarżących uznano wnioski o zmianę wyroku Sądu I instancji w zakresie wysokości przyznanych im od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu, ponieważ Sąd Rejonowy przyznając wynagrodzenie obrońcy oskarżonego P. D. – adw. M. R. (1) oraz obrońcy oskarżonej M. D. – adw. A. M. nieprawidłowo wyliczył należną im sumę określając ją na zaniżoną kwotę 826,56 zł (w tym 154,56 zł podatku VAT).

Z analizy akt sprawy wynika, że Sąd Rejonowy w Siedlcach rozpoznawał niniejszą sprawę na rozprawie obejmującej 11 terminów, na których każdorazowo stawał się obrońca oskarżonej adw. A. M. oraz obrońca oskarżonego – adw. M. R. (1), bądź wyznaczeni przez nich substytucji. Jak słusznie podniesiono w złożonej apelacji, okoliczność czy na danym terminie były przeprowadzane czynności dowodowe w zakresie przyznania tegoż wynagrodzenia pozostaje bez znaczenia. Wynagrodzenie przyznano zatem za wszystkie terminy rozpraw, kiedy obrońca lub jego substytut stawił się i był gotów do podjęcia obrony. Biorąc pod uwagę powyższe, wynagrodzenie obrońcy z tytułu obrony świadczonej z urzędu powinno zostać przyznane za każdy wyznaczony termin rozprawy, zgodnie ze stawkami określonymi w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013r. poz. 461).

Zaznaczyć należy, iż zgodnie z powyższym aktem prawnym, adwokatowi sąd powinien przyznać za obronę z urzędu przed Sądem Rejonowym w postępowaniu zwyczajnym, wynagrodzenie składające się z minimalnej stawki wynagrodzenia w kwocie 420 zł oraz

w sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, dodatkowo 20% powyższej stawki minimalnej, za każdy następny dzień (tj. 84 zł). Wynagrodzenie to podwyższone zostaje o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności

w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach, która obecnie wynosi 23% (§ 2 ust 3, § 14 ust 2 pkt 3, § 16 w/w Rozporządzenia).

Mając powyższe na uwadze, w niniejszej sprawie wysokość kosztów procesu należnych obrońcy oskarżonego P. D. i oskarżonej M. D. przedstawia się następująco: obrona w postępowaniu przed Sądem

I instancji – 420 zł (pierwszy termin z udziałem obrońcy – 13.05.2013 r.) oraz 20% za każdy kolejny, poza pierwszą rozprawą termin, w którym obrońca brał udział (pozostałe 10 terminów 22.07.2013 r., 17.09.2013 r., 05.11.2013 r., 17.12.2013 r., 04.02.2014 r., 25.03.2014 r., 17.06.2014 r., 21.10.2014 r., 16.12.2014 r., 03.02.2015 r.) – 840 zł, co razem stanowi kwotę 1260 zł, którą należy powiększyć o należne 23% podatku VAT w kwocie 289,80 zł.

Z powyższej analizy wynika jednoznacznie, że słusznie obrońcy oskarżonych zakwestionowali rozstrzygnięcie zawarte w pkt III i IV zaskarżonego wyroku, gdyż Sąd Rejonowy ustając wynagrodzenie obrońców na kwotę 826,56 zł uchybił wskazanym wyżej przepisom regulującym zasady ustalania ponoszonych przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Dlatego Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wskazane w pkt III i IV zaskarżonego wyroku wynagrodzenia dla obrońców za sprawowaną z urzędu obronę oskarżonych wykonywaną przez adw. M. R. (1) i A. M. podwyższył do kwot 1.549,80 zł (w tym 298,80 zł podatku VAT).

Mając na uwadze powyższe rozważania i wyliczenia, Sąd Okręgowy, poza wyżej wskazaną zmianą, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy uznając apelację obrońców oskarżonych w pozostałym zakresie za oczywiście bezzasadną.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 635 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Zespołu Adwokackiego (...) (konto adw. A. M.) i Kancelarii Adwokackiej adw. M. R. (1) w S. kwotę po 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem sprawowanej z urzędu obrony oskarżonych odpowiednio M. D. i P. D. w II instancji (§ 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu- tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

Kierując się trudną sytuacją majątkową M. D. oraz P. D., Sąd Okręgowy, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję stwierdzając, że wydatki te ostatnie ponosi Skarb Państwa.